

Arrest

nr. 241 531 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. RYELANDT
Gistelse Steenweg 472
8200 Brugge

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 235 534 van 23 april 2020 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 30 april 2020.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. RYELANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam, volgens haar verklaringen, zonder het vereiste visum het Rijk binnen in de loop van de maand juni 2019.

1.2. J.K., het kind van verzoekster en N.K., een Kosovaars onderdaan die tot een verblijf in België is gemachtigd, werd op 2 februari 2020 geboren.

1.3. Op 28 februari 2020 trad verzoekster in het huwelijk met N.K.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 10 maart 2020 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [M.T.]
[...]
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]*

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU- onderdaan betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar echtgenoot en zijn familie (zijn ouders, broer en gezin van de andere broer), geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In haar syntheseseminarie stelt zij het volgende:

“De bestreden beslissing van 10.03.2020 spreekt van het feit dat verzoekster gehuwd is en inwoont bij haar familie (ouders en broer van haar wettige echtgenoot) doch spreekt niet over het feit dat zij moeder is van een kindje, in België Brugge geboren op 02.02.2020, amper 2 maanden oud.

Verzoekster zal niet alleen gescheiden worden van haar echtgenoot en zijn familie, maar zal ook gescheiden worden van haar kind van amper 2 maanden.

Er werd op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind van verzoekster dat amper 2 maanden oud is.

Bovendien is een vrijwillig vertrek van verzoekster zelfs uitgesloten, zij kan omwille van Coronamaatregelen van de Federale Regering, zowel van België of van Kosovo, de grens niet oversteken en er zijn zelfs geen lijnvluchten.

De beslissing van 10.03.2020 is derhalve onvoldoende gemotiveerd, aangezien geen rekening werd gehouden met alle feitelijke omstandigheden en er zelfs niet werd gemotiveerd in acht genomen het hoger belang van het kind van verzoekster. Er werd onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden van familie en gezin en impliceert derhalve een schending van art. 74/13 van de wet van 15 december 1980.”

2.2. De Raad stelt vast dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar deze bepaling, doch er blijkt noch uit de bestreden beslissing zelf, noch uit het neergelegde administratief dossier dat verweerder in concreto op enige wijze het hoger belang van verzoeksters kind in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft louter geduid dat verzoekster bij haar echtgenoot en diens ouders, broer en het gezin van een andere broer verblijft en dat dit gegeven haar geen automatisch recht op verblijf in België geeft. Hij heeft tevens gesteld dat het feit dat verzoekster ingevolge de bestreden beslissing tijdelijk wordt gescheiden van haar echtgenoot geen belemmering vormt om deze beslissing te nemen. Hij concludeerde dat “bijgevolg” gezien “alle bovenstaande elementen” een verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is. Er blijkt derhalve niet dat verweerder het feit dat verzoekster een pasgeboren kind heeft dat, gezien zijn leeftijd, sterk afhankelijk is van de moeder effectief heeft betrokken bij zijn besluitvorming. De Raad merkt in dit verband op dat het minderjarige kind ook niet wordt vermeld op de bestreden beslissing en verweerder, zonder te overwegen of dit niet in strijd is met het hoger belang van het kind, dus schijnbaar verwacht dat verzoekster zonder dit pasgeboren kind naar haar land terugkeert om een visum aan te vragen. Het feit dat verweerder nog heeft toegelicht waarom hij meent dat de bestreden beslissing kon worden genomen zonder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM te miskennen, laat in casu evenmin toe te oordelen dat hij het hoger belang van verzoeksters kind concreet in aanmerking heeft genomen.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door het hoger belang van haar kind niet in aanmerking te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het

onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK